

Vysoká úroveň přípravy velitelů a štábů — nezbytná podmínka zabezpečení bojové pohotovosti

Při neustálém zvyšování bojové pohotovosti ČSLA náleží rozhodující úloha velitelům a štábům, neboť na kvalitě jejich politické, vojenskoodborné a technické připravenosti a morálně politickém stavu závisí i úroveň bojové pohotovosti.

Politické, vojenskoodborné a technické znalosti velitelů a štábů musí odpovídat zastávaným funkcím. Od vyšších velitelů a štábů se požaduje znalost objektivních zákonů ozbrojeného zápasu a jejich dokonalé využívání v praktické činnosti, znalost vojenské vědy a operačního umění i znalost politických a hospodářských problémů a souvislostí. Od nižších velitelů a štábů se vyžaduje znalost taktiky vedení soudobého boje, dokonalé ovládnutí zbraní své jednotky a útvarů, co nejefektivnější jejich použití v jakékoli situaci, schopnost koncentrovat své duševní i fyzické síly ke splnění úkolu a překonávání obtíží, chladnokrevnost, vytrvalost, rozhodnost, ukázněnost a nezlomná vůle k vítězství.

Bez rozdílu funkcí se však na všech stupních velení od každého velitele a příslušníka štábu požaduje vysoký morálně politický stav, samostatnost, družná kolektivní práce a vysoká tvůrčí aktivita, která se projevuje v co nejekonomičtějším využití vlastních vojsk, v efektivním plnění stanovených úkolů, v dovednosti vnutit ne-

příteli vlastní vůli a ve využití prvku překvapení.

Základ rozhodovacího procesu tvoří kolektivní práce štábu a odborných funkcí při ujasňování úkolu, hodnocení situace a zpracování návrhů na použití vlastních vojsk. V soudobém boji však velitel nemusí mít vždy dostatek času, aby se radil se svými odbornými náčelníky. Proto musí mít všestranné znalosti, hluboce znát podstatu soudobého boje a operace, rychle se orientovat a reagovat na změny situace a být schopen včas přijímat správná rozhodnutí. Nestačí, aby projevoval osobní pevnost, houževnatost a strážlivost myšlení, ale aby uměl přenášet na podřízené svou vůli formulovanou do konkrétních rozkazů, aby morální energii a úsilí vojsk dovedl zaměřit k důslednému splnění vydaných rozkazů.

U štábů nabývá na významu schopnost postihnout v konkrétní situaci hlavní článek, zvláště při použití zbraní hromadného ničení. Na štábu závisí přesnost a kvalitní zpracovávání propočtů a kalkulací pro použití jaderných zbraní i pro ochranu před jejich účinky a pro odstranění následků při jejich použití nepřítelem.

Základy těchto znalostí a schopností získávají velitelé a důstojníci štábů na vysokých školách. Protože však získané zna-

losti rychle zastarávají, musí si je neustále obnovovat a rozvíjet. Kdo to neplní, nevyhnutelně se ocitá mezi zaostávajícími. Všechny stupně velení musí dbát na to, aby podřízení velitelé a štáby byli vždy na úrovni nejnovějších poznatků vojenské vědy a techniky, moderním forem a zásad operačního umění a taktiky, aby znali válčíště, specifické podmínky svého směru i silné a slabé stránky pravděpodobného nepřítele. Vždy je potřebné mít na zřeteli zkušenost, že zaostávání ve vojenském umění je jedna z příčin šablonovitosti, která je brzdou aktivity a iniciativy myšlení. A to, jak ukazují bojové zkušenosti z druhé světové války, může mít nedozírné následky. Historie zcela jednoznačně ukazuje, že armády, které úrovní připravenosti velitelských kádřů a výcviku zaostaly za požadavky doby, vždy utrpěly porážku.

Zvlášť významnou úlohu v přípravě velitelů a štábů má zvládnutí marxisticko-leninské metodologie, která umožňuje rozvíjet dialektické myšlení, učí objektivitě a všestrannosti, jež jsou hlavní podmínkou dosažení pozitivních výsledků při studiu a analýze zásad operačního umění a taktiky, výchovy a výcviku vojsk.

Připravenost velitelů a štábů k plnění mírových i válečných úkolů se nejvýrazněji projevuje v tom, jak uskutečňují své základní poslání, tj. velení vojskům. Těžiště velení v době míru je položeno na zabezpečení stále bojové pohotovosti a připravenosti vojsk k přechodu z mírového stavu na válečný, na řízení bojové a politické přípravy, na upevňování kázně a organizovanosti života vojsk. Za války vystupuje do popředí dovedné organizování a všestranné zabezpečení operace a boje s cílem dosáhnout zničení nepřítele v nejbližší době.

Metody a formy činnosti velitelů a štábů při velení vojskům jsou závislé na zavádění nových druhů zbraní a bojové techniky a s tím souvisejících změnách způsobů vedení bojové činnosti a války vůbec.

Mohutné prostředky ničení s globálním dosahem, jejich vysoká technická připravenost k rychlému použití umožňuje bojovníkům stranám v krátké době oboustranně ničit nejen jednotlivé cíle a objekty, ale i celé části bojových uskupení vojsk (jednotky, útvary, VŠ, spojovací uzly, týlové základny apod.), narušit dlouhé úseky komunikací, zamořit rozsáhlé oblasti, způsobit požáry, závaly a záplavy. Situace vojsk se bude rychle měnit v důsledku velkých ztrát na lidech a materiálu a omezení možnosti manévru silami a prostředky.

Narůstá prostorový rozmach operací a boje. Bojová uskupení svazků a útvarů jsou

rozptylována do šířky i hloubky, boj se vede převážně na jednotlivých směrech, oddělených od sebe značnými mezerami, často bez styku se sousedy. Zvyšuje se složitost, dynamika, manévrovost a tempo bojové činnosti, její rozhodnost a vypětí vojsk. Roste i rozsah bojového použití vojsk a prostředků, velitelská stanoviště se rozmísťují na větší vzdálenosti od sebe a častěji se přemísťují, zvyšuje se význam pohyblivých míst velení atd.

To vše klade vysoké nároky na připravenost velitelů a štábů, na jejich psychickou odolnost, samostatnost, připravenost k zabezpečení pevného, nepřetržitelného, pružného a efektivního velení.

Pevnost velení vyjadřuje neústupnost při prosazování plnění přijatých rozhodnutí, přesnost a spolehlivost v každé situaci, bez ohledu na těžkosti, překážky a poruchy. Je nejdůležitějším ukazatelem připravenosti velitelů a štábů velet vojskům ve složitých a dynamických podmínkách, přesnosti, organizovanosti, rozhodnosti a operativnosti jejich práce. Hlavním předpokladem pevnosti velení je zdůvodněnost operačních i taktických rozhodnutí, která se opírají o přesné propočty, o hluboké a všestranné zhodnocení situace.

Nepřetržitost vyjadřuje schopnost a možnost velitelů a štábů neustále usměrňovat a sladovat bojové úsilí svazků a útvarů ke splnění cílů operace a boje. Hlavním předpokladem je znalost situace, rychlá reakce na její změny i předvídaní vývoje bojové situace na základě údajů, které vyplývají z dobře fungujícího průzkumu, spolehlivé velení a vysoká mobilita velitelských stanovišť.

Pružnost vyjadřuje schopnost velení cílevědomě opravovat rozhodnutí v souladu se vzniklým vývojem situace. Hlavním předpokladem pružnosti velení je jeho racionální organizace, maximální jednoduchost, dovedné rozestavení sil a prostředků, sladěný tok informací a spolehlivé spojení.

Velet efektivně znamená nejracionálnější využívat bojových možností jednotek, útvarů a svazků. K dosažení toho je třeba se umět správně orientovat v situaci, reálně hodnotit, vypracovávat zdůvodněné plány, přijímat správná rozhodnutí a houževnatě je prosazovat do života. Nejdůležitější podmínkou efektivnosti je široké využívání vědecké organizace práce, pokrokových metod plánování a aktivní využívání moderní výpočetní techniky.

Neméně důležitým faktorem vysoké bojové pohotovosti je kvalita velení, již se rozumí schopnost velitele orientovat se v dané situaci, přijímat správná rozhodnutí pro operaci a boj, včas a dovedně

stanovit bojové úkoly, vydávat rozkazy svazkům, útvarům či jednotkám, organizovat vzájemnou součinnost, všestranně zabezpečovat činnost vojsk, pevně a náročně realizovat přijatá rozhodnutí v praktické činnosti vojsk.

Zásadní úlohu v procesu velení má boj o čas. Suvorovské heslo, že minuta rozhoduje o úspěchu boje, hodina o úspěchu tažení a jeden den o osudu země, nabylo dnes na doslovném významu. Vyplývá to ze zavedení novodobých bojových prostředků do výbroje armád. Jejich objektivní časové parametry, potřebné k vedení úderu, musí brát bojující strany v úvahu. Např. za pouhých 20–30 minut mezikontinentální raketa překoná vzdálenost 8000 až 10 000 km. Přitom jsme v současné době svědky úsilí našeho potenciálního nepřítele o zkrácení doby všech prostředků prvního úderu řádově jen na několik málo minut. Aby bylo za všech podmínek možné na úder nepřítele vůbec reagovat a vést odvetné údery, musí systém velení fungovat vysoce operativně, spolehlivě a prakticky nepřetržitě.

Obdobně rostou požadavky na zkracování času při přípravě operace a boje v důsledku zvětšení pohyblivosti a manévrovosti vojsk, narůstání dynamiky boje, častého přechodu od jedné způsobu bojové činnosti k druhým apod. Čas vynakládaný na splnění plánovaných opatření se tedy stává jedním ze základních kritérií bojové pohotovosti štábů, jejich schopnosti úspěšně se vyrovnat se složitými úkoly velení vojskům v soudobé operaci a boji.

Účinnost velení je závislá na toku informací. Proto by mělo být snahou velitelů a štábů všech stupňů zabezpečit svým podřízeným dostatek informací. Dnes více než kdy jindy platí zásada, že na morálně psychologický stav nic nepůsobí tak deprimujícím způsobem, jako nejasnost situace a nedostatek informací. Proto musí být tok informací o situaci nepřetržitý a operativní a podávaná hlášení přesná a podle možností úplná.

Velké množství informací, často i protichůdných, může nezkušeného velitele a štáb vyvést z míry. Proto je důležité cvičit je rychle analyzovat situaci a z velkého množství informací vybrat jen podstatné a prvořadé. Současně je potřebné zkoumat, jakými prostředky, formami a metodami je možné zprávy a informace předávat zdola nahoru i shora dolů tak, aby byly časově i prostorově reálné a umožňovaly využít jich při rozhodování.

Základem velení je rozhodnutí velitele. Přijetí rozhodnutí je složitý tvůrčí proces, který svou podstatou je vždy určitým rizikem,

neboť obyčejně vychází z neúplných, částečně si i odporujících údajů a přijímá se za aktivní činnosti nepřítele a neustále se měnící situace. Riziko nelze chápat jen jako naději na úspěch, ale jako umění odhalovat skryté faktory situace, správně ocenit možnosti a zámýsl nepřítele, předjít ho v činnosti a vnutit mu svou vůli. Míru tohoto rizika je nezbytné co nejvíce snížit tím, že rozhodnutí je přijímáno na základě komplexního, pečlivého, všestranného a objektivního zhodnocení operační a taktické situace, stavu vlastních vojsk a vojsk nepřítele, poměru sil, vlivu radiací, situace, terénu, meteorologických podmínek a dalších faktorů na plnění uloženého úkolu.

Při hodnocení vojsk nepřítele je důležité, aby velitelé a štáby nedopustili jeho podceňování, brali v úvahu mobilizační možnosti a změny ve způsobech bojové činnosti, aby se snažili proniknout do zámýslu nepřítele, dovedně odhalovali jeho slabá místa a využívali jich k vedení rozhodujících úderů. To vyžaduje již v míru důsledně studovat nepřítele v zájmovém prostoru, zkvalitňovat součinnost uvnitř štábu a mezi jednotlivými vševojskovými štáby a štáby druhů vojsk při centralizovaném plánování a řízení průzkumu a při vyhodnocování zpráv o nepříteři.

Reálně je nutné též hodnotit možnosti vlastních vojsk, nedovolit jejich přeceňování a v důsledku toho stanovení nereálných bojových úkolů.

Důležitou úlohu v rozhodovacím procesu má umění předvídání. Význam předvídání je dán tím, že složitost soudobé bojové činnosti sama o sobě vytváří podmínky pro vznik chyb v propočtech, v závěrech i v rozhodování. Každá taková chyba nebo omyl v rozhodnutí může však mít za následek neodvratitelné ztráty na životech, bojové technice a materiálu všeho druhu, někdy i nesplnění úkolu. Náprava takových chyb a omylů je velmi obtížná a v některých případech i nemožná. Proto každé rozhodnutí velitele by mělo být podloženo předvídáním. Čím přesněji a všestranněji se podaří veliteli a štábu určit vývoj budoucí operace či boje, tím reálnější bude i přijaté rozhodnutí.

Rozhodnutí velitele musí být zpracováno v co nejkratším čase, aby byl vytvořen prostor podřízeným velitelům a štábům k jeho realizaci. Zásadně je třeba vyhýbat se častým změnám a upřesňování rozhodnutí, neboť taková metoda narušuje plynulost práce štábu a paralelní plánování operace a boje. Bojové úkoly je potřebné doručovat podřízeným včas a přesně a současně zvyšovat účinnost kontroly pochopení a plnění uložených úkolů.

Důležitou součástí velení je zabezpečení nepřetržitosti součinnosti. Jejím cílem je dosáhnout, aby účastníci součinnosti plně pochopili místo a úkoly v operaci v souladu se zámyslem nadřízeného velitele a aby sladili činnost svých podřízených při plnění konkrétních bojových úkolů s činností ostatních prvků operační sestavy a se sousedy. Základy součinnosti se vytvářejí již při rozpracování zámyslu a přijímání rozhodnutí. Konkrétně se organizuje při vydávání bojových úkolů podřízeným velitelům, nejvýhodněji v terénu, nebo nemožné-li to situace, na plastickém stole, popřípadě na mapách.

Nejpodrobněji se součinnost organizuje ve prospěch vojsk, která plní úkoly na hlavním směru. V útoku by se měla největší pozornost věnovat sladění činnosti motostřeleckých, tankových, raketových a dělostřeleckých svazků a útvarů, letectva a vojsk PVO při dělostřelecké a letecké přípravě útoku, při překonávání systému ženijních zátarasů na předním okraji a v hloubce nepřátelské obrany, při zdolávání opěrných bodů nepřítele, při manévru silami a prostředky, při zasazení operačních manévrujících skupin, sladění činnosti frontového letectva s pozemním vojskem atd.

V obraně by měla být součinnost organizována především ke sladění činnosti při odrazu převahy sil pěchoty a tanků nepřítele na předním okraji i při jeho vklínění do hloubky obrany, při vedení protiztečí a protiúderů, při likvidaci vklíněných uskupení nepřítele, při přechodu k vedení účinné operace atd.

Analýza podmínek současného velení vojskům potvrzuje, že jeho nová kvalita vyžaduje racionalizaci dosavadních systémů, novou kvalitu forem, metod a prostředků velení. Tento požadavek plní zejména automatizace. Jejím cílem je zvýšit

operativnost velení, efektivnost použití zbraní a bojové techniky. Urychluje soustředění a zpracování informací, přípravu údajů pro přijetí rozhodnutí, včasné předání bojových úkolů, nařízení, signálů a rozkazů. Maximálně snižuje množství práce velitelů a štábů potřebné na technické úkony a vytváří více času pro tvůrčí práci. Umožňuje alespoň částečně řešit protiklady mezi narůstajícími požadavky na velení a existujícími možnostmi velitelů a štábů je plnit.

V současné době je automatizace velení ve svém začátku. K výrazným změnám dojde až po zavedení automatizovaných systémů velení na taktickém a operačním stupni.

Je však třeba říci, že přes výrazný přínos automatizace pro zefektivnění práce velitelů a štábů ji není možné přeceňovat. I při největším stupni automatizace zůstane základem velení velitelé a štáby, jejich morální, odborné a volní kvality.

Do racionalizačních prvků patří též modernizace spojovací soustavy na základě rychlé přenosové techniky, rozšíření systému utajeného spojení a optimální využití spojovacích kanálů, postupné zavádění výpočetních automatů, pomůcek a elektrických kalkulaček i modernizace mobilních velitelských a štábních pracovišť.

Svou úlohu má též používání typizované a formalizované dokumentace a její další zjednodušování. Z dokumentů je třeba odstraňovat mnohomluvnost a hledat stále nové způsoby so nejednoduššího vyjadřování potřebných údajů.

Zkrácení času potřebného k zabezpečení velení lze částečně dosáhnout též přehodnocením práce každého příslušníka štábu a na základě toho určením funkčních povinností jednotlivců a jejich úlohy v rozhodovacím procesu s přihlédnutím k jejich odborné a politické připravenosti.

K dosažení uvedených a dalších požadavků, kladených na velitele a štáby, je potřebné cílevědomě uplatňovat všechny formy velitelské přípravy a správně zaměřovat její obsah.

Charakter soudobých operací vyžaduje, aby velitelé a štáby se zdokonalovali ve způsobech přípravy, organizace a vedení účinných operací zahajovaných buď klasickými prostředky s přechodem k použití jaderných zbraní, nebo přímo s použitím jaderných zbraní, se širokým využíváním operačních manévrujících skupin, s komplexním palběným ničením, mnohonásob-

ným vysazováním vzdušných výsadků, vytvářením aktivně bojujících skupin v týlu nepřítele apod.

S přihlédnutím ke specifice a úloze ČSLA v rámci armád členských států Varšavské smlouvy je potřebné nadále věnovat pozornost otázkám příkrytí státní hranice a odrazení útoku silného uskupení vzdušných a pozemních sil nepřítele. Přitom je nutné uvažovat i o variantě odrazení ne nadálého úderu leteckých a pozemních sil nepřítele vedeného s převahou sil s postupným narůstáním bojového úsilí vlastních vojsk, vytvořením silných uskupení

s následným přechodem hlavních sil do rozhodného útoku s cílem v součinnosti se spojeneckými vojsky zničit agresora.

Při vedení útočné operace s použitím konvenčních zbraní je nutné hledat nejefektivnější způsoby ničení prostředků jaderného napadení nepřítele a zlepšovat spolupráci mezi prostředky průzkumu a ničení. Při přechodu k použití jaderných zbraní dbát na sladění činnosti raketového vojska, letectva a vševojskových svazků prvního sledu a prakticky procvičovat činnost průzkumného letectva při zjišťování a upřesňování souřadnic cílů pro jaderné údery. Při prvním jaderném úderu používat maximální množství jaderné munice, jaderné údery vést centralizovaně a na nejdůležitější objekty nepřátelské sestavy. V celém komplexu procvičovat obnovu velení a bojeschopnosti vojsk, odstranění následků a další vedení operace po prvních jaderných úderech.

Při organizování boje je třeba vést velitele a štáby k tomu, aby vždy vycházeli ze zásady, že přijaté formy a způsoby boje ke zničení nepřítele musí odpovídat situaci. Učit je neustále hledat novou taktiku a způsoby ničení nepřítele, velení vojskům, využívání zbraní a bojové techniky, provádění manévru silami a prostředky a organizování systému palby a zátarasů. Dovedně přeskupovat vojska tak, aby na nejdůležitějších směrech byla soustředěna kvalitativní i kvantitativní převaha ve zbraních, bojové technice a v živé síle.

Velitele a štáby je třeba učit tomu, že důležitým faktorem úspěchu v soudobé operaci a boji je maximální využívání prvku překvapení (nenadálosti), které se dosahuje utajením vlastních záměrů, otupením bdělosti nepřítele, jeho záměrnou dezinformací, vytvářením klamných představ o našich silách a prostředcích, o směru hlavního úderu a době jeho zahájení, používáním neočekávaných způsobů vedení operace a boje a nových druhů zbraní, využívání noci i nepříznivých povětrnostních podmínek apod.

Učit je zásadě, že jednou z rozhodujících podmínek úspěšného velení je včasná příprava a dovedné využívání druhých sledů a záloh, které umožňují vytvářet operační uskupení na potřebných směrech, stupňovat úsilí vojsk pro rozvíjení úspěchu, vytvářet vnější okruh obklíčení, odrážet protiúder nepřítele a řešit další úkoly. V obraně druhé sledy a zálohy umožňují obnovovat narušené první sledy, zvětšovat hloubku uskupení nebo vést protiúder a protiútoky na směrech, kde se nepříteři podařilo proniknout, uskutečňovat rychlé přeskupení, přenášet úsilí na nové

směry a vytvářet útočné uskupení pro přechod z obrany do útoku.

Větší pozornost je třeba věnovat organizaci a vedení obranných operací a boje, přitom se vyvarovat složitého přeskupování vojsk, které vyžaduje neúměrné množství času na úkor organizace paleb a zepnutí budování obrany.

Nelze zapomínat též na přípravu velitelů a štábů k řešení teritoriální problematiky. Je potřebné dále prohlubovat jejich připravenost k plánování a zabezpečení organizovaného a včasného zmobilizování útvarů a svazků a jejich předání do sestavy polních vojsk v nejkratších reálných lhůtách i v nejtěžších podmínkách aktivního bojového působení nepřítele. Velitele a štáby je nutné učit prohlubovat součinnost s orgány Civilní obrany a resorty státní správy se zaměřením na zabezpečení přesunů vojsk, ochrany proti zbraním hromadného ničení a dalších důležitých organizačních a materiálně technických opatření. V součinnosti s orgány Federálního ministerstva vnitra, Lidových milicí a státní správy procvičovat neúčinnější způsoby střežení na teritoriu, vedení boje s diverzními skupinami a výsadky nepřítele.

V přípravě velitelů a štábů má své nezastupitelné místo zvládnutí zásad organizace a práce míst velení. Místa velení musí být pohyblivá, odolná, zabezpečovat nepřetržité velení vojskům při pobytu v silně zamořených prostorech nebo při jejich překonávání. Velitele a štáby je třeba učit organizovanému a rychlému přemísťování míst velení a spojovacích uzlů při zabezpečování nepřetržitosti velení podřízeným, rychlých přesunů a rozvíjení v nových prostorech v krátkých lhůtách bez přerušení práce a ztráty spojení s vojsky. Zabezpečit operativnost práce míst velení při minimálních počtech pracovníků, pojiť je ostatní techniky. Při cvičení je účelné častěji vyřazovat jednotlivá místa velení, důsledně řešit jejich nahrazování a zabezpečovat rychlou obnovu narušeného velení v celém rozsahu. Nedopouštět, aby v průběhu operace velitelská stanoviště zůstávala za bojovými sestavami vojsk. Neustále je potřebné studovat a procvičovat využití vzdušných velitelských stanovišť. Dovedně je třeba organizovat a zabezpečovat též nepřetržité velení a spojení v podmínkách oboustranného intenzivního radioelektronického boje. Pohotově obnovovat narušené velení vojskům, zejména při vedení bojové činnosti s použitím jaderných zbraní a při plnění neočekávaných úkolů.

V přípravě velitelů a štábů je nezbytné věnovat zvlášť velkou pozornost štábním nácvikům a velitelsko-štábním cvičením.

Praxe potvrzuje správnost požadavku pečlivě a tvořivě promyslet zámysly i plány provedení z hlediska učebních úkolů. Vytvářet nenadálé, poučné a dynamické situace maximálně se přibližující skutečnosti, které vyžadují od cvičících iniciativní a tvůrčí řešení, a nepřipouštět šablonovitost. Rozehru řídit plynule podle rozhodnutí cvičících. Odpovědně připravovat rozhodčí službu, kterou organizovat na všech místech velení.

Štábní nácviky je účelné zaměřovat především na sladění práce středisek bojového velení, skupin jaderného a palebného ničení a jednotlivých prvků míst velení. Důležité je, aby každé zaměstnání, které velitelé a štáby vedou se svými podřízenými, bylo promyšlené, materiálně a technicky zajištěné a aby bylo po všech stránkách školou pro cvičící.

Neustálou pozornost je nutné věnovat též společným cvičením se štáby a vojsky bratrských armád členských států Varšavské smlouvy, která vytvářejí podmínky pro prohloubení teoretických znalostí i praktických návyků velitelů a štábů, ale mají i velký vojenskopolitický význam. Jsou praktickou školou socialistického internacionalismu a nástrojem upevňování souдруztví a bojového přátelství vojáků spojeneckých armád Varšavské smlouvy. Při všech společných cvičeních je třeba řešit otázky velení, součinnosti a všestranného materiálního, zdravotnického a technické-

ho zabezpečení spojeneckých vojsk. Systematicky připravovat styčné skupiny schopné zabezpečit plynulé oboustranné předávání operačních informací a nepřetržité spojení s veliteli a štáby spojeneckých svazů a svazků.

Plněním úkolů XVI. sjezdu KSČ pokračuje v naší zemi výstavba rozvinuté socialistické společnosti. Náročné úkoly rozvoje socialismu, spolu s růstem síly a vzestupem úrovně našeho hospodářství, rychlým tempem vědeckotechnického pokroku a prohlubováním mezinárodní dělby práce, vyvolávají naléhavý požadavek dalšího zkvalitnění řízení ve všech oblastech společenského života a ekonomiky našeho státu.

ČSLA je nerozlučně spjata s cíli a úkoly celé naší společnosti. Proto požadavky na zkvalitnění řídicí práce platí v plném rozsahu i pro všechny orgány velení ČSLA.

Úkolem velitelů a štábů je zabezpečit, aby sil a prostředků, které strana a vláda vyčleňují pro účely obrany státu, bylo efektivně využíváno k dalšímu zvyšování bojové síly a pohotovosti ČSLA. Aby tohoto cíle mohli dosáhnout, musí neustále zdokonalovat svou politickou a profesionální úroveň důslednou organizací všech forem přípravy velitelů a štábů. Stále je třeba mít na zřeteli, že znalosti se nezískávají ustanovením do funkce, ale jen vytrvalým studiem a stálou samostatnou prací v průběhu každodenní činnosti.